

Mál nr. 201/2002

M

og

Vátryggingafélagsins X v/sjúkra- og slysatryggingar

Ágreiningur um réttarstöðu

í kjölfar ofnæmis og starfsorkuskerðingar í janúar 1999.

Gögn.

1. Málskot mótttekið 30.09. 2002 ásamt málskjöllum merktum 1 – 13 þ. á m. skilmálum sjúkra- og slysatryggingar, matsgjörð og bréfaskipti lögmanns vátryggðs og vátryggingafélagsins.
2. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 14.10. 2002.
3. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 405/2001.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa og afstöðu aðila. Þeirrar umfjöllunar er óþarft að geta ítarlega í þessari samantekt. Fyrirliggjandi vátryggingaskírteini er dags. 28.09. 1998, á grundvelli þess og vátryggingaskilmála gerir vátryggður kröfu um bætur vegna sjúkratryggingar í máli þessu. Vátryggður var í fullu starfi á hárgreiðslustofu þegar hún þurfti að hætta störfum vegna ofnæmissjúkdóms sem tilkvaddir matsmenn mátu til 75% varanlegrar örorku sbr. mat þeirra dags. 20.04. 2001. Félagið hafnaði því mati matslækna að meta skerðingu á starfsgetu hennar við hárgreiðslu en telur að beita eigi almennu mati um starfsorkuskerðingu þ.e.a.s. á getu til þess að afla sér tekna með vinnu sem sanngjarnt megí ætlast til að viðkomandi starfi við. Matslæknar hafi metið starfsorkuskerðingu vátryggðs að nýju út frá 5. gr. skaðabótalaga, nr. 50/1993, að kröfu vátryggingafélagsins og komist þá að þeirri niðurstöðu að varanleg starfsorkuskerðing vátryggðs væri 20%.

Kvörtun vátryggðs byggir á því að hún hafi verið í góðri trú er vátryggingin var tekin hjá “sem tryggði henni dagpeninga og fullar bætur fyrir skerðingu eða starfsmissir við fag sitt við hárgreiðslu.” Hún hafi keypt vátrygginguna í þeim tilgangi að tryggja að hún hefði fjármuni sér til framfærslu ef hún yrði fyrir tekjutapi vegna sjúkdóms, sem hindraði að hún ynni við fag sitt. Hún hafi byggt starfsöryggi sitt og lífsafkomu á iðnmenntun sinni og áunnum réttindum. Þekkt sé að hárgreiðslukonum sé hættara við atvinnusjúkdómum en öðrum vegna mikillar notkunar kemískra efna og því hafi hún tekið vátrygginguna.

Hún byggir kröfu sína m.a. á því að engar takmarkanir sé að finna í skilmálum um að vátryggður sé ekki tryggður fyrir starfsorkumissi af völdum sjúkdóms í því starfi sem hann starfar við og tilgreind er í vátryggingaskírteini.

Vátryggður gerir kröfu til þess að nefndin kveði á um að bótauppfjör félagsins vegna varanlegrar starfsorkuskerðingar hennar eigi að byggja á mati tilkvaddra matslækna, dags. 20.04. 2001, sem kveður á um 75% varanlega starfsorkuskerðingu.

Vátryggingfélagið telur að ágreiningur aðila snúist um það á hvaða forsendum beri að gera upp tjón vátryggðs vegna varanlegrar örorku úr sjúkra- og slysatryggingu, þar sem hún er vátryggð samkvæmt vátryggingaskírteini dags. 29.09. 1998 og um gilda þágildandi skilmálar. Í 23. gr. þeirra er kveðið á um bætur fyrir varanlega örorku vegna sjúkdóms og kemur þar fram að vegna algerrar örorku greiðist öll vátryggingafjárhæðin en við minni örorku hlutfallslega eftir orkumissi. Félagið telur

sig ekki bundið við skilning matslækna í upphafi sem og skilning vátryggðs um að meta eigi getu vátryggðs til að gegna ákveðnu starfi sem tilgeint er í vátryggingaskírteini. Félagið telur rétt að miða við mat á almennri starfsorkuskerðingu vátryggðs sem er að mati matslækna 20% sbr. bréf þeirra til félagsins, dags. 18.06. 2001.

Álit.

Í máli þessu er því ekki borið við að vátryggður hafi ekki gætt upplýsingaskyldu sinnar við töku vátryggingarinnar. Til álita er einungis hvaða niðurstöðu matsmanna á varanlegri starfsorkuskerðingu skuli leggja til grundvallar.

Þegar tekið er mið af fyrirliggjandi gögnum telur nefndin að bótauppgjör vegna varanlegrar starfsorkuskerðingar vátryggðs skuli miða við hið fyrra mat tilkvaddra matsmanna, dags. 20.04. 2001, sem kveður á um 75% varanlega starfsorkuskerðingu. Þegar atvik öll eru virt var það réttmætt hjá þeim að miða við getu vátryggðs (tjónþola) til þess að sinna tilgreindu starfi þrátt fyrir ákvæði skaðabótalaga nr. 50/1993.

Vátryggingaskírteinið og beiðni um vátryggingu styðja sjónarmið vátryggðs þess efnis að vátryggingin hafi verið tekin vegna hins tilgreinda starfs vátryggðs.

Vátryggingafélagið telur að tilgreining á starfi vátryggðs í beiðni og í skírteini sé einungis til þess að meta áhættuna af viðkomandi þegar iðgjald er ákveðið fyrir slysatryggingarþátt vátryggingarinnar. Það hafi hins vegar ekkert með það að gera að mat á tímabundinni og varanlegri starfsorkuskerðingu skuli taka mið af getu vátryggðs til að gegna hinu tilgreinda starfi. Skilmálar gefi heldur ekki tilefni til þess að meta starfsorkuskerðinguna með öðrum hætti. Til margra ára hafi verið venja að miða við hefðbundna læknisfræðilega tímabundna og varanlega örorku við uppgjör bóta úr sjúkratryggingu.

Nefndin getur ekki fallist á sjónarmið vátryggingafélagsins. Fyrirliggjandi gögn máls þessa og aðdragandi að töku vátryggingarinnar, vátryggingaskírteini sem tilgreinir starf vátryggðs og skilmálar styðja sjónarmið vátryggðs. Jafnframt verður að hafa í huga upplýsingaskyldu og frumkvæðisskyldu sem hvílir á vátryggingafélaginu samkvæmt lögum um vátryggingastarfsemi nr. 60/1994, við töku vátryggingarinnar.

Með vísan til framanritaðs telur nefndin að bótauppgjör vegna varanlegrar starfsorkuskerðingar skuli miða við hið fyrra mat tilkvaddra matsmanna, dags. 20.04. 2001, sem kveður á um 75% varanlega starfsorkuskerðingu.

Niðurstaða.

Bótaábyrgð er fyrir hendi samkvæmt þeirri vátryggingu sem hér um ræðir og miða skal bótauppgjör vegna varanlegrar starfsorkuskerðingar við 75% varanlega starfsorkuskerðingu.

Reykjavík 29. október 2002

Rúnar Guðmundsson hdl.

Dögg Pálsdóttir hrl.

Jón Magnússon hrl.